

Andantino.

Det var en Af - ten sil - de, én Rid - der ung og
from i Tan - ker - ne om - van - ke - de i Lun - den vi - den om. Og
der var Blom - ster man - ge, blandt dem var en at se saa
skjøn og rød, med Lugt saa sør, var klar og blank som Sne.

**Riddervise fra Tisvildeegnen
i Middelalderen.**

Melodien meget gammel, der menes fra
Korstogenes Tid.

Det var en Aften silde,
der sad en Riddersmand,
hvor Lyngen gror og Blomster snoer
sig blidt om Bakkens Rand.
Han slumred ind i Tanker,
den unge Riddersmand,
thi Blomsterne duftede
saa sør ved Bakkens Rand.

Saa faldt han paa den Tanke,
o gid, jeg havde en
af Kvindekøn saa smuk og skjøn,
saa yndefuld og ren,
som Blomsterne hernede,
da var jeg lykkelig;
thi hvad jeg har slet ej forslaar
til ret at glæde mig.

Og Tanken ud sig videt,
han seer et lille Hjem,
saa fint og net, saa lunt og tæt
paa Brinken vokse frem.
Han seer en yndig Pige,
der hvisker ømt hans Navn,
saa mild og lys med søde Kys
hun tog ham i sin Favn.

Og da han atter vaagned,
saa tog han dristig fat.
paa hvad saa ømt han havde drømt
i Somrens lyse Nat.
Og snart han nu vil rejse
paa Bakken her et Hus,
saa fint og net saa lunt og tæt
ved Bølgens friske Brus.

Og naar til næste Sommer
vi atter samles her
Paa dette Sted, hvor du er med
og alle har saa kjær,
der tror jeg vist en Kvinde,
en venlig, vakker Viv,
saa mild og lys med søde Kys
har viet ham sit Liv.

Mens Aarene saa svinde
vi mødes nok igjen,
hvor Lyngen gror og Blomster snor
sig blidt om Bakken hen,
da haaber vi at Glæden
maa stedse hos dem bo,
og Storken saa maa bringe Smaa
mens Roserne de gro.